

İçimizdeki Boşluğa Yolculuk

[illegible]

Portakal Ağacı'ndan Muhabbetle

İçimizdeki Boşluğa Yolculuk

Hatice Özdemir Tülün

Hayykitap - 801
Gizli Hazinenin Keşfi - 34

Portakal Ağacı'ndan Muhabbetle
Hatice Özdemir Tülün

Editör: Dr. Fatma Hazan Türkkol

Kapak Tasarımı: Yunus Emre Şimşek
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-7909-97-6
1. Baskı: İstanbul, Ocak 2021

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Portakal Ağacı'ndan Muhabbetle

İçimizdeki Boşluğa Yolculuk

Hatice Özdemir Tülün

İçindekiler

Hatice Özdemir Tülün

Göğü tanıklarına göre 3 yaşına kadar çok uslu bir çocukmuşum... Artık 1983 senesinde dünyanın yakınından geçen bir meteorun etkisinden midir nedir, birden o sedirle duvar arasına sıkışınca saatlerce sesi çıkmadan bekleyen bebek gitmiş, yerine saten yatak örtülerine makasla girişen, perdeleri mumla yanar mı yanmaz mı diye test eden, annesi kendisini ayağında sallarken kadıncağızı uyutup evin içinde turlayan bir çocuk haline dönüşmüşüm. 23 yaşında Boğaziçi Üniversitesi Edebiyat son sınıfta Portakal Ağacı isimli bir yemek blogu kurdum. Ardından blogun yemek kitabı çıktı. Şimdilerde bir yandan çocuklar ve yemek yapmaya meraklılar için farklı dergileri yönetiyor, bir yandan da kitaplar yazıyorum. Ama bunların da öncesinde esas kariyerim, eşimle beraber 3 çocuğumuzu büyütmek...

Muhabbete Giriş: Hayatı Kullanma Kılavuzu	9
Acı Veren Parçaların Mükemmel Uyumu.....	21
Rakibim: Dünkü Ben	23
Sahne Benim!	25
Sessizlik Orucu.....	27
Şu An, Buradan Geçen Yol	29
Sabırla Pekışen Kalp	31
Yeterince ‘İyi’ miyim?.....	33
Bu Bir İşaret!	35
Fatihâ Suresi	37
Sargıları Açmak	38
Kutlu Gözlerin Gücü.....	40
Selametle!.....	42
Büyük Dua.....	44
Onlar Hep Var!	46
Öncekiler, Biz, Sonrakiler	48
Hiç Kimsenin Yerini Tutamadığı Kişi.....	50
Çaremiz	52
Devamlı ve Dikkatli.....	54
Domatesi Paylaşmak	56
Kendi Kendimize Merhamet Etmek	57
Asla Zıyan Etmez!.....	58
Allah Ona Yeter	59
İnşirah Erbabı	60
“Eksik” Değil, Normalsiniz!	62
Birbirinizi Karalamayın.....	64
Korkumuzun Sebebi	65
Hayalleriniz ve Siz, Garip Değilsiniz	67

Okumak ve Akletmek.....	69
En İyisi Sensin	71
Hedeflerim ve Geldiğim Nokta	73
“Rabbın Sana Darılmadı!”	74
Kendime Minik Notlar	76
Gönlünü Bomboş Hissettiğin An.....	78
Secdeden Uzaklaşırken Nereye Yaklaşıyorum?	80
Bildiklerimin Tümünü Anlıyor muyum?	82
Şükür mü Edeyim, Hamd mı?.....	84
Kendimize Karşı Acımasız, Başkalarına Karşı Müşfik	87
Sorumluluklarım Neler?.....	89
“Kötü” Olayların Sonunda Karşılaştığım Muhteşem “İyi”	91
Kur’an’da Tarif Edilen Çocuk Tipleri	93
Evrenin Sonsuz Boşluğunda Sürüklenirken	95
Alarm	96
Allah’ın Ayetleri: Su, Üzüm, Zeytin, Nar	97
İhtiyacım Olanla Karşılaşmak	98
“Bir Çıkış Yolu Göster!”	99
Planlar Üstündeki Plan.....	100
Kendime Not!.....	102
Hayattaki Amacımın Peşinde	103
Dönmeni Bekleyen Şefkat Kapısı	105
Geçmişin Üzüntüsü, Geleceğin Endişesi.....	107
En Fazla İhtiyacım Olan Şey	109
Ölümün Lezzeti	111
Oyun ve Eğlence.....	113
Sabırsız Annelerin Kıymetli Çabası	114
Tebliğ Gücü	116
Kendi Zamanımız.....	117
Çocuk Yetiştirme İşİ	119
Hedef Değil, Dua.....	121
Aklım ve Kalbim.....	123
Hayallerim Neydi, Hayatım Ne Oldu?	125

Yazılamayan Tarif.....	127
Kekten Payıma Düşen	129
Sesler, Lezzetler, Anılar.....	131
Şimdi Başla!	133
İki Durak İki Kalp	134
Az ama Kıymetli.....	136
Nasibini Allah Korur	138
Nasıl Böyle Oluyor?.....	140
Yer Değiştirmeyen Kum Dağları	142
Tam Olsun Diye Beklerken	144
İçimdeki Fısıltı	146
Bizim Karton.....	148
Namaz Vakti Hızlı Geçer	150
Anne ve Babamın İhtiyaçları.....	152
Razı Olmak Nasıl Bir Şey?.....	153
Güvenli Yurt	154
İhtimaller Gerçek Olduğunda	156
Bahaneler, Bahanelerim, Bahanelerimiz.....	157
Ya Mükemmel Ya Hiç	158
Ben Kalktım!	159
Devamsızlıktan Kalma.....	160
Bu Andan İtibaren	161
Allah’ı Tanımak İçin Bir Adım.....	163
Vesvesenin Peşinde	164
Hayâyı Nasıl Elde Edeceğiz?.....	167
Görsel İktidarın Bağımlılıkları	169
Alnından Tutmak.....	170
Büyük Çağrı	172
Evin Her Yerinde, Her Vakit.....	174
Başı ve Sonu Hamd.....	175
Filî Dua.....	176
Karanlıklar	178
Haram Yola Sapmadan.....	180

Az Yemek ve Bereketli Zaman.....	182
Üzüntünü Yaşadın, Artık Harekete Geç	183
Mutsuz Ol Diye Değil	185
O Canlıdır	187
Hayırlı ve Kalıcı Nimet	189
Şefkatle Kol Kanat Germek	191
Kararlılıkla Devam Etmek.....	192
Portakal Ağacı'yla Muhabbet Ederken Araştırdığım Konular ..	194
Kaynakça	196

Muhabbete Giriş: Hayatı Kullanma Kılavuzu

Muhabbetimize, 2018 senesi boyunca çoğunlukla gençlere “Hayatı Kullanma Kılavuzu” ismiyle verdiğim seminer dizisinde anlattıklarım ile başlamak istiyorum. İnşallah bir yerlerde bunları duymaya ihtiyacı olan birileri vardır ve anlatacaklarım onlara şifa olur.

Sosyal medyaya baktığınız zaman herkes gerçekten okuması gereken okulları bitirmiş, yaşamayı hayal ettiği hayatı yaşıyor, eşsiz bir kariyer, şahane bir evlilik yapmış, çocukları çok mutlu, evi de mükemmelmış gibi. Ben bunu, “**Kocaman bir ‘-miş’ balonunun içinde yaşıyormuşuz gibi hissediyorum.**” diye anlatıyorum. Her şeyin mükemmel olduğunu düşündüğümüz bu dünyada, kendimizi sürekli bir eksiklik içinde hissediyoruz. Bazen de sosyal medyanın bizi, “Hayır! Hayatının şu tarafı iyi ama bak şurası eksik, senden daha mükemmel yapan insanlar var. Eksiksin!” diye yoğun bir his içinde bıraktığını görüyorum. Peygamberimiz, kendisinin de bir beşer olduğunu hatırlatıp eksikliklerin normalliğini sıklıkla hatırlatıyor ümmetine. Ama bu dünya bize, “Hayır! Eksiksin ve bu senin üzüntü duyman gereken bir şey.” diye dayatıyor.

Hikâyenin başına dönelim.

1980 yılında Ankara’da doğdum. Bir ablam ve bir erkek kardeşim var. Rabbimin beni, çok güzel bir aileye dâhil ettiğine inanıyorum. Babam ODTÜ Fizik Bölümü, annem de Malatya Öğretmen Okulu mezunu. Babamın üniversitedeki arkadaşları vesilesi ile dâhil olduğu ve öğrendiği gerçek İslami hayatı, annemle beraber bize aktarmaya çalıştıkları bir ailede yetiştik. Bu aile çok başarılı bir aileydi ve ben o ailenin en yaramaz

çocuğuydum. Üç yaşına kadar çok usluymuşum. Büyüdükçe afacanlıklarım artmış.

İlkokul ve ortaokulun ilk iki yılı gerçekten çok güzeldi. İyi bir okula başlamıştım. İngilizce dersimizin çok kıymetli hocaları vardı. Onların sayesinde yabancı dil çalışmayı seven bir çocuk oldum. Ama ortaokulun son sınıfına geçerken ablam yatılı bir kız lisesine başladı. “Eğer yatılıya gidersem beni de çok özlerler!” diye muhteşem bir fikir geliştirerek kendime yatılı bir okul aramaya başladım. Gidebileceğim tek yatılı okul Pendik'teydi. Biz o sırada Bahçelievler'de yaşıyorduk. “İllaki o okula gideceğim!” diye direndim. Annemle babam, eğitim kalitesinin devam ettiği okulda daha iyi olduğunu anlatıyor, örnekler veriyor ama onları dinlemiyordum. Aklıma koydum, ben de yatılı okulda okuyacağım. Sonunda “Tamam!” dediler.

Zaman zaman “Şu anda kendi çocuğum böyle bir şey istese kabul eder miydim?” diye düşünüyorum. Kabul etmiş olmaları hem çok enteresan geliyor hem de belki de yaşamam gereken bir süreci fark etmiş olduklarını görüyorum.

Pendik'te iki sene yatılı okudum. Babam hep “Yatılı okumadın yatarak okudun.” der. Burada iki sene “yattıktan” sonra başka bir okula geçtim. Orada da aynı şekilde bir türlü duramıyorum, oturamıyorum, 15 dakikadan fazla ödev yapamıyorum...

Galiba yaklaşık dört okul değiştirerek ortaokuldan lise sona kadar geldim. Lise son sınıfta sayısal bölümdeydim. Oysa matematiğim berbattı. Derslerim de çok kötüydü. Edebiyat derslerinde susmazdım, öğretmen beni susturmaya çalışırdı.

Nihayet bir gün hocamız beni, sınıfın en çalışkanının yanına oturttu. Böylece beni düzeltebileceğini düşünmüş olmalı. Ama bir hafta sonra arkadaşım, üzgün bir yüz ifadesiyle hocanın yanına gitti. “Hocam lütfen Hatice'yi benim yanımdan alın, sürekli konuşuyor. Çalışamıyorum.” dedi.

Lise son sınıftayken sayısal alanda bir türlü test çözemediğim için kendimi berbat hissediyordum. Annem sonunda ne yapmak istediğimi sordu. Ben de “Türkçe-Matematik bölümüne geçeyim, o daha karışık bir alana benziyor, sözel de var hem.” dedim. Bu sırada dershaneye gidiyordum ve sayısal grubun en kötü sınıfındaydım. Sınıf hocamız sürekli “Boşuna gelip gidiyorsunuz, anne babanız da bu kadar para vermiş, kazancınız da yok ama!” diyordu. Deneme sınavlarına giriyordum ama ismim, sonuç listelerinde çıkmıyordu. Sınıf hocamız artık rezil olmamak için bilerek ismimi yazmadığımı iddia etmeye başlamıştı. Oysa benim aklıma gelmemişi öyle bir yöntem. Hocamla iddialaşıyorduk.

Türkçe-Matematik bölümüne geçmeye karar verdim. İsmim hâlâ listelerde çıkmayınca sorumlu olan kişiye söylemeye gittim. Durumu anlattım. Adam kayıtlara bir baktı ki meğer ben sınıfımı yanlış işaretliyormuşum. En kötü değil en iyi Türkçe-Matematik sınıfındaymışım. O anı hiç unutamıyorum. Aynı matematik hocası sınıfa girdi. Bana baktı. “Hatice ne işin var burada?” dedi. Ben de “Benim sınıfım burasıymış.” dedim. “Hımm.” dedi. Evdekilere telefon ettim. “Genel deneme sınavının sonuçları çıktı, sınıfım değişti.” dedim. Onları epeyce bir zaman “Türkçe-Matematik/1” olduğuma inandıramadım.

Ben o sınıfta, kişinin etrafındaki insanlarla birlikte nasıl dönüşebileceğini fark ettim. Çünkü orada öğretmenlerin de davranışları bambaşkaydı. Arkadaşlarımdan arasındaki tatlı rekabet, kendilerine olan inanç, bana olan inanç bambaşkaydı. Ben de “A demek ki matematik yapamıyor değilmişim. Yapabiliyormuşum aslında.” diyerek, bir gecede soru bankası bitiren birine dönüştüm.

Üniversite sınavının ilk kademesinde yüzde 1'lik dilime girdim. Babam ikinci kademe sınavı öncesi (o zamanlar tercihi sınavdan önce yapıyorduk) 13 tercih yazdı. Bunlardan 12 tanesi

Boğaziçi Üniversitesi'nin puan türüne uygun bölümleriydi. 13. tercihim Marmara Üniversitesi İşletme Bölümüydü. Tabii son dakika çalışarak nereye kazanmış olabilirim? Son tercihim elbette.

Hayatımda herhâlde en çok ağladığım ilk zaman oydu. Hüngür hüngür ağlıyordum. Evde ağlıyordum, sokakta ağlıyordum... Çünkü ailemin “yüz kararı” olduğunu inanmıştım. Sınıftakiler “Hatice saçmalama okulun en yüksek puanı sen aldın hâlâ ağlıyorsun.” diyorlardı. Ama yok! Bana göre çok kötü bir bölüme girmiştim. Asla olmamam gereken bir bölümdeydim. Kendimi berbat hissediyordum. Hayallerim hiç böyle değildi.

Marmara Üniversitesinde bir sene okudum. O yaz Boğaziçi Üniversitesinde okuyan ablam, “Boğaziçi Üniversitesinde misafir öğrenci olarak birkaç ders alabiliyorsun.” dedi. Ben de pazarlama ve yönetim derslerini aldım. Kendi üniversitemde aldıklarımın çok daha yüksek notlarla geçtim çünkü dersleri İngilizce işlemek bana ortaokulun ilk yıllarında o çok sevdiğim yabancı dil hocalarımı hatırlatıyordu.

Not belgemi almak üzere ablamla beraber Rektörlük binasına gittik, sıramızı bekliyoruz. Duvarda ilanlar asılı. Ablam ilanlara bakarken “Boğaziçi’nde yatay geçiş başvuruları başlamış.” dedi. “İyi ne güzel Allah sahibine başlasın.” dedim ona gülerek. “Edebiyat bölümü, üniversite giriş sınav puanına bakmıyormuş.” dedi bu sefer. Okulun rahat olduğunu Edebiyat Bölümünde okurken İşletme Bölümünden de dersler alabileceğimi söyledi. Ona, “Sen bu fikri kimseye söyleme!” diye tembih ettim. Tabii ki annelere büyük bir heyecanla söyledi. Onlar da “Hemen başvuru!” dediler.

Zaten beni almayacaklarını düşünürken bir de İngilizce hazırlık sınavı olduğunu öğrendim. O sınavın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama onları ikna edemedim. “Gir sen İngilizce

seviyorsun.” dediler. Zorla beni sınava soktular. Sınavı B ile geçtim ve Edebiyat Bölümüne başvurdum. Sonuçların açıklandığı en son gün okulu aradım. Telefondaki ses “Tebrikler. Kazandınız.” dedi.

Henüz 8 yaşındayken Cahit Zarifoğlu’nun çocuk kitaplarıyla kitap okumayı sevmiş, Mavi Kuş dergisiyle büyümüş bir çocuktum ama ne edebiyat okuyacağımı ne Boğaziçi Üniversitesine gireceğimi hayal ediyordum.

Boğaziçi’ne girince ben “Artık bitti her şey, başarılıyım!” sanıyordum. Meğer Boğaziçi’nin içinde de hiyerarşi varmış. Başka bölümlerde okuyanlar bana gelip “Ya Edebiyat mı okuyorsun? Bulursun inşallah bir iş.” diyordu. Kendimi yeniden sorgulamaya başladım. Acaba İşletme mi okumam gerekiyordu? Boğaziçi Üniversitesine geçtiğim dönem, Marmara Üniversitesinde başörtüsü yasağı başladı. Boğaziçi’nde yasak başlamamıştı o sıralar.

Babama, “Baba bak ne güzel Boğaziçi’nde okuyorum.” dedim gururla. “Evet kızım çok güzel. Ama artık her boş derisinde işe geleceksin.” dedi. “İş” dediğimiz de 30 tane beyefendinin çalıştığı bir bilgisayar şirketi. Ablam da daha önce çalışmaya başladı. Arkada bir odası var ve orada programlama yapıyor. Ben “Asla öyle olmayacağım!” diyordum. Babam şimdi beni de çağırıyor.

2002 senesinde babam bana 150 lira maaş vermişti. “Biz 450 lira burslardan topluyoruz sen 150 lira için her boş derste gidip gidip geliyorsun.” diye arkadaşlarım da benimle alay ediyordu. İşe gidiyorum ama sadece oturuyorum. Hiçbir şey yapmıyorum. Babam ısrarla “Şirketin web sitesini yap!” diyor ben, “Yok, hiçbir şey yapmayacağım!” deyip oturuyorum. Birkaç ay oturdum. Babam hiç pes etmeden her gün elinde bir kağıtla odamın kapısının önünden geçti kâğıtta şu yazıyordu: “Boş oturma bir şey üret!”

Onun azmi ve inadı benimkini bastırdı. Sonunda sıkıldım ve “Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordum. Web sitesini yapmamı istiyordu. Divan edebiyatından bir şey istese daha kolaydı benim için! Tabii Divan edebiyatından kaldım ama kimseye yaptırmıyorum. “Sen web sitesi nasıl yapılmış bir bak!” diyordu sordukça.

Dünyada ve Türkiye’de web sitesi nasıl yapılıyor diye araştırmaya başladım. Kimler bu işlerle ilgileniyorsa forumlarına dâhil oldum. Sonra bana, “Bir bak bakalım insanlar bizim web sitemize neden geliyorlar?” dedi. Araştırdıncı bilgisayar almak için gelmediklerini gördüm. Babamın bana çevirttiği makaleleri okumak için siteye giriyorlardı. “Modem nasıl çalıştırılır?”, “Klavyede şu sorun nasıl giderilir?” gibi yazılardı bunlar.

Babam bu kez de “O zaman içerik nasıl güçlendirilmiş onu araştırmaya başla!” dedi. Bana “Dünya markası nasıl olunur?”, “Türkiye’de güçlü bir marka olmak için neler yapılır?”, “Markalaşma nedir?” başlıklarını, anahtar kelimelerini verdi.

Bütün ekiple toplantılar yapıyor, her sabah bütün pazarlama ekibini topluyor ve bu görevleri bana bir iş diliyle veriyordu. Ama şunu hiç unutmuyorum. Babam her sabah, pazarlama toplantılarını bir tefsir dersine çevirirdi. Sabah namazından sonra oturup erkek kardeşimle birlikte meal çalışıyorlardı. O meal dersini pazarlamaya, dünyadaki gelişmelere bağlar ve o toplantıda mutlaka dile getirirdi.

Araştırmalarımı yaparken blogları keşfettim ve bu araştırmaların sonunda bir işletme blogu açtım. Çünkü kendimi babama ispatlamaya çalışıyordum. Açtığım bu site bana çok büyük katkılar sağladı. Gündemi takip ediyordum, iş dergilerini okuyordum... Bir süre sonra Amerika’da fotoğraf bloglarının gündemde olduğunu gördüm. Zaten fotoğraf çekmeyi çok seviyorum. Hani her ailede, bütün fotoğrafları o çektiği

Her şeyin mükemmel olduğunu düşündüğümüz bu dünyada, kendimizi sürekli bir eksiklik içinde hissediyoruz. Gördüklerimiz mükemmel, duyduklarımız eşsiz, istediklerimizse uzak gibi... Bir biz hata etmişiz, kalbinde çöküntüler olan sadece biz kalmışız, yalnızca biz yaralanan dizimizi bir türlü pansuman edememişiz...

Bu düşünceleri tanıyan hatta aynı hislerle dolu ama yalnız olduğunu sanan devasa topluluğun sayısı gün geçtikçe artıyor.

Derin bir nefes alma, gökyüzünün mavisini, denizlerin enginliğini, çam ağaçlarının dökülmeyen yapraklarını hatırlamanın vakti.

Portakal Ağacı, turuncunun ümit dolu ışıltısını 100 başlıkta avuçlarınıza bırakıyor. Hayatı; inançla, gönül rahatlığıyla, duayla süslemek isteyenler için zarif bir davet sunuyor.

Bu kitap, tam istediğiniz yerde ve tam ihtiyacınız olan konuda içten bir muhabbet vaadi...

28 TL
KDV'DEN MUAF TIR

hayykitap